

Sota, cavall i rei

Aquests dies s'ha celebrat a l'Alguer el XIV congrès d'història de la Corona d'Aragó, l'acte de clausura del qual tenia, en un principi, una importància colossal i que, finalment, per una sèrie de circumstàncies desencadenades a la manera de l'efecte de les fitxes del dòmino, ha tingut l'interès marginal i especialitzat habitual. Passa que el president de la república italiana, **Francesco Cossiga**, va recomanar als membres de la Casa Real d'Espanya la cancel·lació del viatge, a causa d'uns incidents laborals —de conveni, que és l'època— que s'esdevenien en la localitat. I que els reis van acceptar de bon grat el consell de l'italià. I de rebot, van quedar dissuadits tots els mandataris autonòmics que integren la relíquia, a excepció de **Jordi Pujol**, el qual havia manifestat amb anterioritat la impossibilitat d'assistir per coincidir l'acte amb el seu viatge al Japó.

No sé quina classe d'excusa baturra ha fet servir el senyor **Hipólito Gómez de las Rocas**, encara que és de fàcil suposició. Ni la que ha esgrimit el senyor **Gabriel Cañellas**, que no s'apartarà massa de la de l'anterior. La de **Joan Lerma** és aquesta, i no ha de desdir gens de les de l'aragonès i el balear: la visita era institucional i, cancel·lats els bitllets dels reis i el president italià, l'esdeveniment quedava reduït a qüestions culturals i històriques. Que és com dir reduït a terra, a pols, a no res. *Cultura, història* i institució, poca broma amb el combinat. Ni amb l'eufemisme de la difunta Corona d'Aragó pel mig. En qualsevol país de civilització discreta el concepte que de les disciplines —la *seua* cultura, la *seua* història— té la Presidència valenciana —o la balear— podria costar cinc diputats. I qui sap si la condemna a l'extraparlamentarisme, si en última instància l'al·licient exclusiu del viatge era —com efectivament sembla que era— figurar davant la presència dels monarques. I la

broma cruel és que va haver de ser el Ministeri d'Afers Estrangers qui va avisar els presidents autonòmics de la celebració del congrés i de la conveniència d'assistir, aspecte que desconeixien per complet. Visca l'orxata. Visca s'ensaïmada.

Nosaltres, els específics

El Ministeri d'Economia i Hisenda, a través de la direcció general de Gestió Tributària i a propòsit de la campanya de l'impost sobre la renda de les persones físiques —l'IRPF— corresponent al 1989, ha perpetrat un mapa lingüístico-econòmic del seu àmbit retributiu, que som tots. I en base a la distribució cartogràfica ha editat impresos en —l'èuscar no fa ni acte de presència— castellà, galleg, català, *valencià* i *balear*. Que és com efectuar una separació de béns lingüístics amb allò que teníem per bé *ganancial*. Han recuperat, catalans i balears —els valencians ja la teníem—, la seua especificitat, que diria **Vicent Psoler**. UCD no ho hauria parcel·lat ni amb més minuciositat ni amb major encert.

Si aquesta divisió, com a mínim, fóra

matèria deduïble, tira, a xamar del negoci. Però ni un duro. Per al ministeri dels duros la ciència filològica —la nostra, la d'ells sí— ni grava ni desgrava. I damunt, es passa pel pont l'Estatut d'Autonomia de les Balears —no el valencià, que l'*especificitat* de Psoler ja hi va quedar ben especificada—, el qual afirma i proclama que l'idioma oficial del seu territori és el català. Som uns privilegiats, i no com els bascos, els extremenys, els andalusos, els murcians i altres subètnies, que entren en el mateix sac. ¿O no vols?

La declaració europea

Els Parlaments de Catalunya i les Balears —l'*especificitat*, ¿veus?— van sol·licitar en el seu dia al Parlament d'Europa el reconeixement de la llengua catalana com a llengua oficial a tots els efectes en les institucions europees. Passat el temps, la comissió de peticions del Parlament Europeu ja ha pres les seues decisions pel que fa al cas, concretament el dia 6 de febrer, però els senyors **Carles Gasóliba** (CiU) i **Antoni Gutiérrez** (IC), els encarregats de la causa, encara no han explicat res i guarden el projecte a pany i clau.

I com no ho diuen, ho diem. Són quatre punts. Un, "La publicació en català dels tractats i els textos comunitaris". Dos, "La difusió en català per tots els mitjans de la informació pública relativa a les institucions europees". Tres, "La inclusió del català en els programes establerts per la Comissió per a l'aprenentatge i el perfeccionament de les llengües europees". I quatre, "La utilització del català en les relacions orals i escrites amb les oficines de la Comissió en les comunitats autònomes". És a dir: la bufa del bou, tot aire.